

Arrest

nr. 189 844 van 18 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 23 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 30 mei 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag

ongegrond werd verklaard en waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd getroffen.

1.3. Verzoekster diende op 18 december 2015 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 29 april 2016 de beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 27 januari 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.12.2015 bij onze diensten werd ingediend door :

A.(...), D.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Ghana

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 30.05.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 23.01.2012 . Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlage) voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift (en bijlage) bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 30.05.2013 werd op ingegaan. (zie bevestiging arts d.d. 26.04.2016 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

1.5. Eveneens op 29 april 2016 trof de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan tevens op 27 januari 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De mevrouw

Naam + voornaam: A.(...), D.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 15.05.2013 haar betekend op 07.06.2013. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in de nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing. Volgens de verwerende partij geeft verzoekster geen blijk van het rechtens vereiste belang bij haar vordering omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoekster geen enkel nut kan opleveren. Daarnaast wijst de gemachtigde van de staatssecretaris erop dat het een herhaald bevel betreft, omdat aan verzoekster reeds eerder, op 7 juni 2013, een bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn getroffen ten aanzien van verzoekster.

3.2. De Raad wijst erop dat verzoekster aan de ene kant in haar middel aanvoert dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten onder andere rekening dient te houden met de bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), waarvan artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en in haar bespreking van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst naar de bepalingen van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) en naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

3.3. De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de verzoekende partij geen schending van enige hogere rechtsnorm aantoon, maar gaat daarbij uit van een lezing van het verzoekschrift die voorbijgaat aan de inhoud van de kritiek van verzoekster tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, die wel degelijk voortspuit uit hogere rechtsnormen en waaraan zij wel degelijk een belang kan ontleen. Er dringt zich een inhoudelijk onderzoek op van de argumenten van verzoekster alvorens te kunnen besluiten of de gemachtigde van de staatssecretaris al dan niet ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

3.4. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel, in zoverre dit gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

"Verzoekster haar medische regularisatieaanvraag werd op 29.04.2016 onontvankelijk verklaard (stuk 1).

Reden:

"(...)"

Op 29.04.2016 kreeg zij eveneens een bijlage 13: bevel om het grondgebied te verlaten omwille van volgende redenen:

"(...)"

Dat verzoekster zich niet kan akkoord verklaren met de bestreden beslissingen en motivering.

Artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat uit de motivering geenszins blijkt dat er door dvz rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Verzoekster deed een eerste medische aanvraag in januari 2012. Zij kreeg een negatieve beslissing in mei 2013. Volgende medische problemen/pathologie werden aangehaald in deze aanvraag en weerhouden door de arts van dienst vreemdelingenzaken: "psychische decompensatie ten gevolge van relatiebreuk". Op het ogenblik van het nemen van de beslissing van dienst vreemdelingenzaken ging de arts van dvz ervan uit dat verzoekster reeds genezen was aangezien de behandelingsperiode geschat werd op 1 jaar en deze termijn werd ruimschoots overschreden was en/of verzoekster alleszins tot een status van voldoende zelfredzaamheid diende gekomen te zijn om normaal te functioneren.

Verzoekster deed een 2de aanvraag in 2015. Volgende medische problemen/pathologie werden aangehaald in deze aanvraag:

"paranoïde psychose" eveneens werd aangehaald dat de voorziene behandelingsduur levenslang is.

Op 04.03.2016 maakte zij een addendum over aan dienst vreemdelingenzaken teneinde ook haar 2 kinderen op te nemen in de aanvraag.

Dienst vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat zij in hun vorige beslissing reeds uitspraak deden over de medische problematiek/pathologie van verzoekster en zij in 2de aanvraag enkel medische elementen aanhaalde die reeds in de vorige aanvraag werd beoordeeld.

Deze motivering is volgens verzoekster absoluut niet afdoende en in strijd met artikel 3 van de wet van 29.07.1991.

Dat uit de motivering van dvz geenszins blijkt dat er door dvz rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Noch dvz noch de arts vermelden in concreto welke pathologie reeds werd beoordeeld.

Men stelt louter dat het gaat over dezelfde pathologie doch zonder hier in concreto op in te gaan.

Deze motivering is niet conform artikel 3 van de wet van 29.07.1991.

Dit een loutere stéréotypé motivering.

Bovendien betwist verzoekster dat de 2de aanvraag identiek zou zijn aan de 1ste.

Immers bij de eerste beslissing van dvz ging de arts van dvz er vanuit dat mevrouw intussen genezen was of voldoende zelfredzaam was om normaal te functioneren. De aanvraag dateerde van 2012 en de beslissing werd genomen in 2013.

In de 2de aanvraag werd duidelijk aangegeven dat mevrouw niet genezen was en nog steeds een medische problematiek had, namelijk paranoïde psychose, dat de voorzien behandelingsduur levenslang was en uit het medische attest bleek dat mevrouw medicatie diende te nemen.

Dat gelet op het voorgaande dvz bij het nemen van huidige beslissing geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden waarin verzoekster zich thans bevindt.

Bovendien blijkt niet uit de bestreden beslissing dat dienst vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met het addendum door verzoekster gevoegd op 04.03.2016.

Dat dit op zich reeds een lacune is en verzoekster de indruk heeft dat men haar dossier niet grondig heeft bekeken.

Dat er rechtspraak is van de rvv die stelt dat zelfs als er alleen nog maar nieuwe medicatie of een nieuwe behandeling is dit reeds een nieuw element kan uitmaken voor een nieuwe aanvraag 9 ter en men dan niet kan oordelen dat de aanvraag onontvankelijk is. In huidige casu is er sprake van nieuwe

medicatie en nieuwe behandeling (men ging in de vorige beslissing immers uit van het feit dat verzoekster genezen was) .

De vergelijking die de arts in zijn schrijven van 26.04.2016 maakt omtrent de medische aandoeningen is allesbehalve afdoende gemotiveerd. Op geen enkele wijze worden de aandoeningen van verzoekster of de pathologiën van de vorige aanvraag vergeleken met deze van huidige aanvraag in concreto.

Het betreft een loutere opsomming, loutere stéréotypé motivering zonder werkelijk in te gaan op het medische dossier van verzoekster.

Ook de bestreden beslissing zelf gaat niet in op de individuele of concrete aandoeningen van verzoekster.

Zowel de beslissing als het advies betreft een loutere stéréotypé motivering zonder dat zelfs nog maar expliciet ter sprake wordt gebracht welke ziektes van mevrouw reeds onderzocht werden en welke niet. Men spreekt van medische elementen, aandoeningen, pathologiën maar geen concrete medische elementen, geen concrete aandoeningen of concrete pathologiën toegepast op huidige individuele aanvraag.

Dat gelet op het voorgaande de beslissing van dienst vreemdelingenzaken een schending is van de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In arrest nr. 163.093 van 26 februari 2016 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) dat een nieuwe medische behandeling, waaronder nieuwe medicatie, een nieuw element kan uitmaken in de zin van artikel 9ter, §3, 5° Verbljifswet (Vw)

In de bestreden beslissing verklaart de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een tweede aanvraag voor medische regularisatie (9ter-aanvraag) onontvankelijk omdat er geen sprake zou zijn van nieuwe elementen zoals vereist door de wet. Bij de tweede 9ter-aanvraag was een nieuwe, noodzakelijke behandeling voor hetzelfde ziektebeeld geattesteerd. De RvV bevestigt dat het begrip 'nieuwe elementen' in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° Vw niet beperkt is tot een nieuwe of gewijzigde aandoening, maar dat ook een nieuwe, noodzakelijke behandeling een nieuw element kan uitmaken.

Dat de motivering van de bestreden beslissing gelet op het voorgaande in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing dan ook niet zorgvuldig en redelijk genomen is.

Dat voorts de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Gelet op het voorgaande vormen de bestreden beslissing een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat de beslissing onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schenden.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat men bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en de beslissingen de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing, gelet op het voorgaande, onredelijk is en onzorgvuldig werd genomen.

De beslissing dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. ”

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een afschrift toe van het addendum van 4 maart 2016, dat zij aan de gemachtigde van de staatssecretaris overmaakte (Verzoekschrift, bijlage 3).

4.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.6. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

4.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich blijkens het standaard medisch getuigschrift van 10 januari 2012, dat bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 januari 2012 werd gevoegd, baseerde op haar psychische problemen als gevolg van haar relatiebreuk. Als diagnose werd toen het volgende vermeld: *“Paranoïed-psychotische decompensatie naar aanleiding van traumatisering in partnerrelatie in laatste trimester van zwangerschap en erna (...)”*. In het standaard medisch getuigschrift van 13 oktober 2015, dat de basis vormt voor de aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 december 2015, wordt het volgende als diagnose vermeld: *“paranoïde psychotische decompensatierisico”*.

4.8. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde de aanvraag onontvankelijk op grond van de vaststelling dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van dezelfde wetsbepaling. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 25 april 2016 dat als basis fungeert voor en waarvan de overwegingen integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing. In dit medisch advies wordt het volgende gesteld:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 18.12.2015 en d.d. 23.01.2012 te vergelijken.

Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 18/12/2015 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor d.d. 13/10/2015 opgesteld door dr. J. + bijlagen d.d. 13/10/2015. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde pathologie van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 23/01/2012, waarvoor reeds een advies werd opgesteld door dr. L. op 28/05/2013. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 13/10/2015 wordt geen nieuwe pathologie aangehaald. Het voorgelegde SMG bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde pathologie van betrokkene.”

4.9. Volgens verzoekster zijn de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende en stereotiep, zou niet zijn ingegaan op haar concrete aandoeningen en zou geen rekening zijn gehouden met het *addendum* van 4 maart 2016.

4.10. De Raad merkt op dat het loutere gegeven dat een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, op zich nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). In haar middel slaagt verzoekster er niet in te weerleggen dat de aanvraag van 18 december 2015 gebaseerd is op dezelfde pathologie als de aanvraag van 23 januari 2012. Verzoekster lijkt trouwens zelf te bevestigen dat het om dezelfde aandoening gaat, maar zij meent dat er verder *in concreto* zou moeten worden ingegaan op deze aandoening. De Raad stelt vast dat zulke verplichting niet blijkt uit artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet. Indien wordt vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag, is de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht de aanvraag onontvankelijk te bevinden, tenzij er afstand werd gedaan van de eerdere aanvraag of tenzij deze onontvankelijk werd bevonden op grond van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, van de vreemdelingenwet. Bovendien verduidelijkt verzoekster nergens op welk aspect van haar aandoening(en) niet of onvoldoende zou zijn ingegaan. In haar betoog verwijst verzoekster weliswaar naar rechtspraak van de Raad over artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet waarbij *‘een nieuwe generatie geneesmiddelen om de ziekte onder controle te krijgen’* werd aanvaard als een element dat niet eerder werd ingeroepen. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat er in haar geval bepaalde specifieke elementen zouden zijn die als ‘niet eerder ingeroepen elementen’ zouden kunnen worden beschouwd. Uiteindelijk dringt zich de vaststelling op dat verzoekster de huidige onontvankelijkheidsbeslissing vooral wil aangrijpen om kritiek te leveren op de motieven van de ongegrondheidsbeslissing van 30 mei 2013, omdat zij van oordeel is dat haar zelfredzaamheid destijds onjuist werd beoordeeld. De Raad stipt aan dat het beroep van verzoekster tegen deze ongegrondheidsbeslissing van 30 mei 2013 door de Raad werd verworpen (RvV 19 juli 2016, nr. 172.116), waardoor deze eerdere beslissing niet langer inhoudelijk kan worden aangevochten.

4.11. Waar verzoekster een onzorgvuldigheid meent vast te stellen omdat geen rekening zou zijn gehouden met haar *addendum* van 4 maart 2016, merkt de Raad op dat dit *addendum*, dat blijkens het administratief dossier per fax aan de verwerende partij werd overgemaakt, ertoe strekte de situatie van verzoekster in herinnering te brengen en een aantal identiteitsdocumenten over te maken die geen enkele invloed hebben op de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het licht van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet.

4.12. De talrijke affirmaties van verzoekster, dat de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing niet deugdelijk zouden zijn en dat de beslissing onredelijk en onzorgvuldig zou zijn, zijn niet van aard om de pertinente vaststelling aan het wankelen te brengen dat verzoekster zich op dezelfde elementen baseerde in het kader van haar tweede medische regularisatie-aanvraag.

4.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een motiveringsgebrek, noch van een schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

4.14. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster onder andere de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt in dit verband het volgende:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoekster kreeg, heeft geen rekening gehouden met de rechten van de kinderen van verzoekster. Verzoekster heeft namelijk 2 kinderen die hier naar school gaan. (...). Dit vormt een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (...).

(...)

In huidige casu heeft dienst vreemdelingenzaken op geen enkele wijze rekening gehouden met het feit dat verzoekster kinderen heeft, ze naar school gaan etc... Hieromtrent wordt in het bevel om het grondgebied te verlaten zelfs niets gemotiveerd.”

4.15. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

4.16. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 28 februari 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet samen met haar twee minderjarige kinderen S. E. H. en S. H. H. Er werd een woonsonderzoek doorgevoerd waarbij werd vastgesteld dat verzoekster en haar dochters op het aangeduide adres verbleven. In zijn beslissing van 14 november 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, gaat de gemachtigde van de staatssecretaris trouwens in op de in de aanvraag aangehaalde reiskosten voor verzoekster en haar kinderen. Het administratief dossier bevat bovendien kopieën van de Italiaanse verblijfskaarten van de minderjarige kinderen en van de (vervallen) Ghanese paspoorten van deze kinderen, die als bijlage bij het *addendum* van 4 maart 2016 werden gevoegd.

4.17. Nochtans stelt de gemachtigde van de staatssecretaris bij de behandeling van het dossier op 29 april 2016 in een stuk dat zich in het administratief dossier bevindt en dat als een synthesesnota kan worden beschouwd, het volgende:

“(…)

Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind:

nvt

2) Gezin- en familieleven:

Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven:

Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem/haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

3) Gezondheidstoestand: geen onmogelijkheid tot reizen geattesteerd”

4.18. In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt enkel verwezen naar de toepasselijke bepalingen uit artikel 7 en artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier kan worden opgemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening zou hebben gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen. Uit de synthesesnota blijkt zelfs dat men het hoger belang van het kind *in casu* zelfs ‘niet van toepassing’ acht.

4.19. Ook in haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij nergens in op de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zij stelt enkel het volgende:

“De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard en er aan verzoekende partij bevelen om het grondgebied te verlaten, dienden te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

4.20. Verzoekster lijkt bijgevolg te kunnen worden bijgetreden waar zij poneert dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel geen rekening werd gehouden met haar twee schoolgaande kinderen waardoor artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd geschonden.

4.21. Vreemd genoeg gaat de verwerende partij bij de bespreking van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in haar nota met opmerkingen wel in op de situatie van de kinderen. In de nota wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“Verder toont de verzoekende partij ook niet aan dat de kinderen zullen worden verwijderd van het grondgebied tijdens het lopende schooljaar.

Wat het schoollopen van de kinderen in België betreft, dient opgemerkt te worden dat niet is aangetoond dat de kinderen schade zouden lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolsysteem.

De kinderen zouden trouwens ook geen nadelige gevolgen hebben opgelopen na hun overgang naar Vlaanderen. Daarnaast kan het de verzoekende partij niet ontgaan zijn dat haar kinderen in de periode dat zij in België onderwijs genoten, ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de verzoekende partij er zich van bewust moest zijn dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.”

4.22. Uit deze *a posteriori*-overwegingen uit de nota met opmerkingen kan niet worden besloten dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening zou hebben gehouden met het hoger belang van de schoolgaande kinderen, waardoor artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd miskend.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Het middel geeft aanleiding tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Een bespreking van de overige tegen het bevel aangevoerde middelonderdelen kan niet tot een ruimere nietigverklaring leiden waardoor deze thans niet verder dienen te worden onderzocht.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring kan leiden van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, thans de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, thans de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze betrekking hebben op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing, in zoverre deze gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN